

MUKLI ÁGNES

Vigyázlak

Védtelessé válok szorító karodban.
Rád fonom édes koloncom,
bolondos szerelmem,
árnyaktól ijedten
a sejtelem ködén.
A képzelet átér
hegyeken, völgyeken,
s a felhők fénykörén.
Reggel, ha felébredsz,
kelts rigók dalával,
félts virító rétnék tiszta harmatán.
Büntetlenül rebegj szerelmet,
mint egykor,
ébredő létünk legszebb hajnalán.
Égjen lelünkre a szűkszavú éj,
mint a sors hazug istenverése,
álszentül ragyogjon szenvedése,
minden éledő fénye,
utolsónak hitt reménye.
Féltelek, óvlak, rettegek érted.
Kesergek. Hitemmel
magammal rántalak,
ököllel ütlek, verlek,
gyöngéden vigyázlak.
Követlek észrevétlenül,
„mert bennem élsz, minden baj elkerül.
És gazdag vagyok mérhetetlenül.”

(Gemma Moretti: Őrizlek című versének soraira)